

Тайните на ... актьора Владо Карамазов

29-01-2009 Текст: ViewSofia Фотография: ViewSofia, Личен архив

Всъщност Владо Карамазов няма тайни. Просто е толкова готин, че в нищо не може да бъде заподозрян, нито в притворство, нито в грандомания, а просто в многото талант. Прочети, да видиш!

„Чакай малко да отворя прозореца, че имахме малко сбирка“, ни каза Владо Карамазов и си свали якето. „Сядайте, искаш ли снимки да ти дам?“. „Дай, ама ние искаме да те снимаме също“. „Ок“.

V.S. Какви са тия сбирки, ние им казваме оперативки, подобно ли е?

В.К. Не, по-скоро се събираме със старите актьори и си обменяме идеи. Ние имаме една обща страст – Театъра и за това говорим. Ето сега, например, Руси Чанев има една идея – за една стара постановка по Харолд Пинтър, която преди много години е имала голям успех и сега има вариант да се възстанови.

V.S. Сега Народният театър има ново ръководство, влияе ли ви тази мисъл? Вие сте артистични души, мениджмънтът вероятно не ви е приоритет, и все пак.

В.К. Да, мисля, че ще има промяна в Театъра, така го усещам. За добро или за лошо, надяваме се, че ще бъде за добро. Павел Васев е човек, който доста голяма част от екипа познават много добре, защото той беше тук директор преди години. Аз съм започнал с него тук, познаваме се от много дълго време. По-старите актьори пък са си приятели с него, защото са учили заедно. Доколкото усещам, той има амбицията да възстанови международната дейност на театъра, която в последните години беше позападнала, да не кажа, че хич я нямаше. И ние актьорите малко страдахме от това, защото едно е да имаш излаз до Европа, до постановките на големите театри навън, да си свериш часовника,

V.S. Има ли разлика за теб в емоцията, да излезеш пред наша публика и съответно навън?

В.К. Ами, да. Има огромни фестивали, на които качеството на изпълнението, на постановката трябва да е на много високо ниво, за да бъдеш въобще допуснат до участие. Плюс това тези места си имат хора, които правят предварителния подбор. Отиват, гледат спектакъла в театъра, в който се играе. Не просто от някакви клипове или рекламни материали. Проучват много сериозно режисьора и т.н. Аз мисля, че в нашия театър има поне 5 представления, които са на много високо ниво, и абсолютно заслужават да бъдат видени на поне няколко големи сцени.

V.S. Колко часа можеш да играеш на сцена? Театър, имам предвид, и то без прекъсване.

В.К. Ами, не много. В „199“, когато излезе *„Рибарят и неговата душа“*, понеже представлението много се пълнеше, то, слава Богу, и до ден днешен е така, след 5-6 още и ще направим 100 представления на този спектакъл и много се радваме за това. Все пак малко постановки доживяват тази цифра. Та в 199 слагаха по 2 представления едно след друго и аз го издържах може би 5-6 пъти така и помолих повече да не го правят, защото вече към финала на второто не знаех къде се намирам.

В.К. С течение на годините аз също одъртявам по някакъв начин, годините си вървят и ...

V.S. На колко години си?

В.К. На 29, но като си направя сметката преди 5 години какво е било, и каква енергия съм имал, и в момента как съм, всяко едно нещо го премислям дали е опасно или не, дали от това нещо мога да си направя травма или не.

V.S. За да мислиш така, значи имаш някакви негативни преживявания, нещо, което те кара да бъдеш предпазлив?

В.К. Чак много сериозни неща не са ми се случвали на сцената, но пък са се случвали много неща, от които съм имал последствия. Например с говореното, един тежък спектакъл, в който преди години не съм имал никакъв проблем, сега започвам да чувствам, че гласа изневерява, пада ми и т.н. Имам също травми по крака, по ръце. Изкълчен глезен наскоро имах, ставам на сутринта, не мога да ходя, вечерта имам представление, ужас. Започвам страхотно много да гледам да се пазя от такива неща. Навремето много се литках по репетициите и съответно като направиш нещо с много енергия и то става. Сега в *„С любовта шега не бива“*, представление, което също направихме преди 5 години, сега се оказа, че трябва да махнем някои неща защото не мога да ги издържа чисто физически към края на представлението.

Въобще театърът, който публиката стои и гледа отдолу, е свързан с жестоко отдаване.

V.S. Каква е магията на театъра от твоя гледна точка, като актьор? Как си обясняваш тази загадъчност?

В.К. В театъра има нещо, което е неизчерпаемо, което е страхотно. Винаги, когато мислиш, че си стигнал до края, някакси, винаги се отваря някаква бездна и ти си казваш, още ли има, не мога да повярвам. Аз се занимавам професионално с театър от 9 години. И са ми казвали навремето стари актьори, но друго е да го усетиш сам, че колкото по-напред вървиш, толкова по-страшно става, в хубавия смисъл. Неизчерпаем е.

V.S. Какво правиш за да си в добра форма на спектакъл? Какви са малките ти предстартови тайни? Еднакво ли се подготвяте актьорите, например в едно представление. Шоколад, банани, някакви отвари?

В.К. Ми, то за всеки е различно. Аз съм в една гримьорна с *Юлиан Вергов* и *Захари Бахаров*. Всеки си има някакъв номер. Един от нас прави някакви физически упражнения, лицеви опори. Друг, Юлиан например, си подготвя мимиката, лицевите мускули загрява. Аз имам друг прием. От скоро, сравнително, си водя бележки в един тефтер по време на репетициите. Най-важните пунктове, най-интересните хрумки, нещо, което докато съм готвил ролята, ми е било много важно. И преди спектакъл отварям, прелиствам, подсещам се за някой неща, въобще за процеса и това ме събира много.

V.S. Храниш ли се преди спектакъл? Много актьори твърдят, че обилното хапване е пагубно преди представление.

В.К. Да, не е най-доброто нещо. Аз не ям нищо, виж шоколад ям, много обичам, много ям. После, като свърши спектакълът, установявам, че съм адски гладен и тогава вечерям, ако имам сили

V.S. Кой именит режисьор трябва да ти звънне в този момент, за да зарежеш всичко и да тръгнеш веднага?

В.К. Ох, това е много сложен въпрос и аз имам проблем с тази мисъл. Всъщност съм си го мислел, и знам, защото и опитът ми го е показвал, че това би била тежка дилема за мен. Страшно трудно бих могъл да реша, зарязвам тук всичко, колегите, нещата, които работя в момента, уговорките и тръгвам. Това би ме поставило в изключително тежка ситуация.

V.S. Подобен казус възникна ли, когато те паканиха да водиш „Сървайвър“?

В.К. Да, имах подобно състояние. Колебах се, главно защото такъв тип ангажменти не се толерират много в гилдията. Същевременно на кастинга за водещи, на който се явих, беше таен, аз бях толкова подготвен, толкова запален за този формат, че просто втрещих екипа на *Евтим Милошев*. Това е любимият ми риалити формат, даже много често съм мислил да се явя някой път като участник. Ето, че се случи така, че водя любимото си телевизионно предаване и това ме прави щастлив. Още повече, че толкова много обичам да пътувам, че тази ми страст допълнително ме тегли натам от години. Преди да поема БГ-версията, бях изгледал къде каквото има от чуждите епизоди. Страшен фен съм.

V.S. Къде ще ходите сега, с третия сезон?

В.К. Не мога да ти кажа, тайна е.

V.S. Присъстваш ли на кастинга за участниците?

В.К. Не, но впоследствие изгледах всички записи от тях, и трябва да ти кажа, че каквито видеоизменения на човешки образи съм видял от кастинга до островите, направо не е за вярване. Този сезон хората ни бяха много интересни, всеки един от тях, дано и за следващия сезон имаме този шанс, с толкова интересни лица.

V.S. Вярно ли е това, което виждаме зрителите на екрана, глад, мизерия, или има някакви задкулисни тайни, които спасяват тия мъченици от екстремните преживявания?

В.К. Нищо задкулисно няма, дори част от проблемите изобщо не могат да се усетят на екран. Влагата е адска, комарите са жестока напасть, но най-много ги мъчи гладът. Просто не можеш да си представиш как големи мъже се молят като деца, как се жалват, как просят една вафла, например. Някой хора абсолютно не могат да понасят глада. Здравко Здравков, например, много готин пич, адски се мъчеше и казваше: „Аз цял живот съм на режим, вечно някакви диети пазя, но никога не съм гладувал.“

V.S. Имаше много интриги, доста гадости в човешки план. Има ли разлика между мъжете и жените, кой е по-голям мръсник?

В.К. Не, абсолютно не. Всичко опира до човека.

V.S. Каза, че пътуваш, че е страст за теб. Последно, къде беше?

В.К. Сега за празниците по Нова година бях до Малта. Малко съм разочарован, очаквах повече. Иначе обикалям във всяка възможна минута. Аз съм пътешественик-маниак. На всичкото отгоре, отвсякъде, където съм бил, мъкна гигантски количества покупки – сувенири, спомени, абе каквото се сетиш. От Индия донесох огромен слон, 36 кила тежеше, не искаха да го качат в самолета. Отвсякъде мъкна и мечтата ми е да си напълня дома с тия спомени. Не ме интересуват дизайни, моди и прочие, искам домът ми да е уютен и пълен с моите спомени и преживявания. Купих си един апартамент и си слагам всичко донесено там.

V.S. Има ли все още място?

В.К. Има, но напредвам добре.

V.S. Твоето име – кумир? Дай ни, например, топ 3 на най-гениалните актьори за теб?

В.К. О, не мога, повече са от три. Имам и български имена, и чужди. Голям фен съм на българското женско актьорско войнство. Имаме невероятни актриси. А за чуждестранните се сещам за едно, ама наистина гигантско име, нещо, което ме плаши чак с мащаба си – Кейт Бланшет. Наскоро я гледах в *„Странный случай с Бенджамин Бътън“*, няма такова нечовешко изпълнение.

V.S. И сега какво?

В.К. Сега, на 10-ти Февруари е премиерата на *„Казанова“* в *„Сълза и смях“*. Мисля, че Диана Добрева ще направи прекрасен спектакъл. А довечера сме в *„Хъшове“*.